

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Εννατος ὁ χρόνος εἶναι
κί 'Εδρα πάλιν αἱ 'Αθήναι.

'Ετος ἑννεῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλώσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν Ἐβρουάδα — μόνον μὴ φορᾷ τὰ βγαίνω,
κί 'ἔτσι ἐντα μὴ καταβαίνει. — κί 'ἔτσι λατὰ δὲν ἔχωμ.
Συνδρομητὰς δὲ δέχομαι — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα εἶναι — δὴλωσ νά'ῃς κί' ἐντροπὴν.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα εἶναι — δὴλωσ νά'ῃς κί' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **δωτὸ φράγμα εἶναι μένο.**

γιὰ τὰ εἶνα ἕμος μέρη — **δὴτω φράγμα καὶ 'εὐὸ χίρ.**
Κί' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κί' ὁμοιος τὸν παρὰ δὲν εἶδες — δὲ τὸν φάγ μαῦρο εἶδες.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σῶρα καὶ τὴ μῶρα — κάθε φύλλο μὴ δεικάρω.

'Εβδόμη Ὀκτωβρίου καὶ δεκάτη,
μεγάλα πνευγῶρια 'στὸ Παλάτι.

Τετρακόσα τρία,
γάμειν φασαρία.

**Τρελλὰ τραγοῦδα μὲ χοροὺς
'οὐτὸ Ἐκαστῆ τούτῳ ἀργυροῦς.**

ἡ τραγοῦδῶσα καὶ θὰ πῶ 'στὸν Βασιλιᾶ μας χίλια
πυδούκλια μὲ τὰ κλήματα, λαγοῦς μὲ πετραχίλια.

Τὶ μουζικάντες 'πλάκωσαν καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν Σάμο
νὰ παίξουν τὰ λαλούμενα 'στὸν ἀργυρὸ σου γάμο.

καρπισσένιο μου κορμί καὶ λιγερῆ μου μέση
τὴν τὶ τραγοῦδι νὰ σοῦ πῆ κανεὶς νὰ σ' ἐπαίνεισῃ;

Βαροὺν λαγοῦτα καὶ βιολιὰ 'στὰ πέντε Βιλαίτρια
καὶ μὴ στιγμὴ ξεχάνονται τῆς φτώχειας τὰ σκελίτια.

σὲ φεργάτες ἔρχονται, γιὰ σὲ φεργάτες πάνε,
σὲ κανόνια πέφτουςε, καμπαναριὰ κτυπάνε.

Πιάνουν καὶ γράφουν μιά γραφῆ τοῦ Λόου τοῦ ζευζέκη
πῶς ἔχουν αἶμα κί οἱ Ρωμαῖοι σὰν Ἀγγλικὸ μπιφτέκι.

σὲ γιορτάζει κί' ὁ λαὸς κί' ἐμπρός σου στέκει σοῦζα
καὶ φάλλει κί' ἡ Μητρόπολις, ἀπάνταρη μουφλουζα.

Πιάνουν καὶ γράφουν μιά γραφῆ 'στὸν Λόου ταπεινῶς
πῶς ἀστραπαῖς δὲν σιμά'ζεται καθάριος ουρανῶς.

μπετὸ δὲν ἔχει γιὰ κερὶ καὶ κάλπικο γιὰ λάδι
'ὄλ' οἱ ἐπιτροποὶ βογγοῦν καὶ κλαῖνι πρῶτ καὶ βράδυ.

Πιάνουν καὶ γράφουν μιά γραφῆ τοῦ Λόου τοῦ κανάγια
πῶς βάζουν εἰκοσόφραγκα 'στὰ ὄπλα μας γιὰ σάγγα.

μουφλουζα κί' ἡ Μητρόπολις, τοῦ θρόνου τσελεπη...
'δουμὲ γιὰ τὸ χάλι τῆς κί' ὁ Λόου τὴ θὰ πῆ.

Πιάνουν καὶ γράφουν μιά γραφῆ τοῦ Λόου τοῦ κασιδίη
πῶς τὸ Ρωμαῖκο 'μπορεὶ νὰ ζῆ καὶ μὲ γρᾶσιδι.

ἄλλω κί' ἐγὼ τούτῳ ἀργυροῦς καὶ παίζω τὴν λαντέρνα
ἐμπρός σου πέφτω μπρούμυτα καὶ πάταμε καὶ πέρνα.

Σὰν περιστέρι ξεπετῶ μὲ τῆς ἐλγᾶς τὸν κλάδο
καὶ δίνω πέντε φάσκελα 'στὸν Λόου τὸν σκαρτάδο.

Ναπολεόνια, Βασιλιᾶ, ἴσ' ἀ κούτελά μας κόλλα
ὡς ὅτου νὰ τινάζωμε μιά και καλή τὰ κῶλα.

Ἵσο ἔμπορεύς ἔξωδεψε και σκόρπα περισσότερα
γιατί ποῖς ξέρι' σ' τοὺς χρυσοὺς ἂν θάμαστε χειρότερα.

Εικοσιπέντε ἔπασαν ἀπὸ τοὺς γάμους χρόνοι
κι ἔγινε διαζύγιο μὲ τὸ Ναπολεόνι.

Εικοσιπέντε ἔπασαν ἀπὸ τοὺς γάμους χρόνια
κι ἔφτηνghan τὰ φόντα μας σὰν κάστανα μαρόνια.

Εικοσιπέντε ἔπασαν ἀπὸ τοὺς γάμους ἐτη
κι οἱ φίλοι Ἀγγλοὶ μᾶς πετοῦν τὸν Λόου γιὰ ρουσαφέτι.

Ἑνιά χιλιάδες ἔπασαν ἀπὸ τοὺς γάμους ἔμερας
κι ἀκόμα οἱ Νταβέληδες σιχόνουνε παντιέρας.

Τόσαις χιλιάδες ἔπασαν ἀπὸ τοὺς γάμους ὥραις
και κλαίμε γιὰ τὴν μοῖρα μας σὰν τῆς γεροντοκόρας.

Τόσαις χιλιάδες ἔπασαν λεφτὰ και δευτερόλεφτα
και τὰ τεφτέρια τῶν Ρωμητῶν ὅλοι τὰ λὲν ἀδόλευτα.

Ποῦ τώρα Ἐθνοφύλακες; ποῦ τώρα τὸ κασκέτο;
ποῦ ἐργολάβος, τρίγωνο, και ἴσ' τὸ νερὸ κορκέτο;

Κακή καρδιά ἴσ' ἀνάθεμα... προκόψαμε ὡς σήμερα
κι ἔλθαν ἀπ' ἐξῶ τάγρια και ἔδωξαν τὰ ἡμερα.

Χαρὰ παντοῦ και χαίρωντας καθένας ἀς κυτάξῃ
τ' Ἀμερικάνικο βρακι πῶς ἔγινε μετᾶξι.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βαρεῖτε, παλληκάρια,
τὰ φλούγκελχορν, τὰ βόμβαρδα, τῆς λύραις, τὰ γιογ-
[κάρια.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, και σήμερ' ἀς ἐλπίσωμε
πῶς ἴσως καταφέρομε νὰ μὴ χρεωκοπήσωμε.

Βαρεῖτε νὰ γιορτάσωμε τῶν ἀργυρῶν τὸν μῆνα
κι ὁ Ἀγγλος Λόου ἤσυχος ἀς κἀνη καραντίνα.

Ἐμεῖς χρωστοῦμε μετρητὰ σὲ δανειστάς πολλούς,
ἀλλὰ και αὐτὸς ἀμέτρητα χρωστᾶ τῆς Μιχαλοῦς.

Εἰς ἓνα φοῦρνο βάλετε τὸν Λόου μάνι μάνι
νὰ τὸν ἀπολυμάνωμε πριν μᾶς ἀπολυμάνῃ.

Γιὰ δὲς ἀλήθεια προκοπή και ζηλεμένη μοῖρα
νάνα σὲ γάμους ἀργυροῦς τὸ μάτι μας μπακίρα.

Σὲ χαιρετῶ, κὴρ Βασιλιᾶ, σὲ προσκυνῶ, ἀφέντη,
ποῦ πρῶτος εἶσαι σ' τὸ χορὸ και πρῶτος εἰς τὸ γέντι.

Ἐσὺ δὲν εἶσαι Βασιλιᾶς, ἀλλ' εἶσαι πρῶτος βλάμης
και μὲ τοὺς ὑπηκόους σου και μ' ὅλας τὰς Δυνάμεις.

Ἰσχύς μας ἡ ἀγάπη σου, ἰσχύς σου ἡ δική μας
κι ἡ σκέπη τῶν Δυνάμεων και δύναμις κι ἀλήκη μας.

Ἀνοίγεις τὸ Παλάτι σου σ' ὅποιον ἐμπρός σου τύχῃ
και παίξεις τοὺς Συμβούλους σου εἰς τὸ μικρὸ σου νηλ.

Παλάτι δημοκρατικὸ, ποῦ ἔμπαινον οἱ διαβάταις
μὲ φράκα, καραμάντουλα, και μὲ μπλαστρὸν γραβάταις.

Παλάτι δημοκρατικὸ γιὰ κάθε πάπια χήνα,
γιὰ κάθε Δήμαρχο Τσολιᾶ και κάθε Δημαρχίνα.

Παλάτι δημοκρατικὸ, ποῦ μπαίνει ὅποιος θέλει
κι οἱ μάγειροι μερδεύονται μαζί μὲ τοὺς ἐν τέλει.

Παλάτι δημοκρατικὸ κι ὁ κόσμος τρέχει ὅλος
και σὺ τὸν δένεις σκλάβο σου σὰν Βασιλιᾶς μαριόλο.

Πολλῶν τῆς πόζαις τῆς θαρρεῖς τρελλοῦ παπᾶ Βα-
[γέλο.
και σὰν ἀκοὺς γιὰ ντιστεγκὲ ξεραίνεσαι ἴσ' τὰ γέλοια.

Τί νὰ σοῦ πῶ... μὺ φαίνεται Ἀλκιβιάδης νέος,
κι ἂν ἐγεννήθηκες Δανός, ἀλλ' εἶσαι Ἀθηναῖος.

Γιὰ τὰ ταξείδια, Βασιλιᾶ, τὸν νοῦ σου πάντα χάνεις
μὰ μὲς σ' τὰ σουρτα φέρτα σου κι ἔμας δὲν μᾶς ξεγάνεις.

Ἀφίνεις ἀπ' τὰ μάτια σου νὰ πῆση κι ἓνα δάκρυ,
λές ἓνα λόγο και γιὰ μᾶς κι ὅπου τὸ βγάλ' ἡ ἀκρί.

Κι ἂν κάποτε τὰ λόγια σου πηγαίνουν σ' τὰ χαμίνα
ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ἔχομε παράπονο κανένα.

Θερμὰ τοὺς ὑπηκόους σου συστήνεις σ' τὰς Δυνάμεις
μὰ δυνατὰ τὰ δύνата δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάμεις.

Ἄρχων καλεῖσαι τοῦ στρατοῦ και Ναύαρχος τοῦ στό-
μὰ μῆτε στόλοι φαίνονται, μῆδὲ στρατοὶ καθόλου [λα.

Ἄν ἔχης μόνο τόννομα, ἐσὺ δὲν φταις γι' αὐτὰ...
εἶναι παχειαῖς ἡ κότταις σου, μὰ δὲν γεννοῦν λεφτὰ.

Ἄν λίρες τόσαις κλώσσαις σου κλωσσοῦσαν σ' τὸ κ-
[τόπι.
και σὺ ἄλλοιῶς θὰ ἤτουναι κι ἔμεῖς δὲν θάμαστ' εἶσαι.

Ἐγὼ μᾶς λές, μαρὲ παιδιά, σ' τὸν θρόνο μου τεντόνομα
και σ' τῆς δουλειάσας δὲν χρωρῶ και δὲν ἀνακατόνομα.

Εἰς τὸ Τατόι τὸ πρῶι, σ' τὸν θρόνο μου τὸ βράδυ,
σ' τῆς θαλασσοφουρτούναις σας σκορπίζω λίγο λάδι.

Ἄγάπη ὅση θέλετε σὰς δῖνω, βρὲ παιδιά,
σὰς ἔχω καὶ σὰς ἀγαπῶ μὲ νοῦ καὶ μὲ καρδιά.

Αὐτὸ ποῦ δίνετε καὶ σεῖς αὐτὸ κ' ἐγὼ σὰς δῖνω,
ὅσο γι' ἀγάπη ἔννοια σας, ἀλύπητα τὴν χύνω.

Πάρετε τὴν ἀγάπη μου νὰ τὴν ἐξαργυρώσετε,
πάρτε τὴν ἀγάπη μου κουπόνια νὰ πληρώσετε.

Ἄγάπη πάρτε μπόλικη ἀπὸ τὸν Βασιλῆά σας
νὰ ζῖνετε καμμιὰ φορὰ τὴν νηστικὴ κοιλιά σας.

Γιὰ φτώχεια μὴ γρινιάζετε καὶ μὴ μοῦ τσαμπουνάτε,
χωρὶς ἀγάπη Βασιλῆά χορτάτοι θὰ πεινάτε.

Ἐγὼ μὰς λὲς τὸν θρόνο μου στιγμὴ δὲν τὸν σαλεύω,
θὰ κυβερνῶ τῆς κόταις μου, σὲ σὰς θὰ βασιλεύω.

Ἐγὼ μὰς λὲς τὸ χρέος μου ὅσο ἔμπορὸ τὸ κάνω
κ' ἔβγαλα Βασιλόπουλα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βροντᾶτε, πυροβόλα,
περνοῦν τὰ Βασιλόπουλα, σοφὰ κ' ἀφράτα ὅλα.

Καὶ σὺ τὸ ξέρεις, Βασιλῆά, σ'ὸ γῶμα ποῦ παταῖς
πῶς ὁ καθέννας γίνεται σοφὸς ἐκ γενετῆς.

Ἀπλόνονται τριγύρω σου σὰν τῆς περικοκλάδες...
χαλάλ' ἢ κάθε δωρεά, χαλάλ' ἢ Μανωλάδες.

Χαλάλι κ' ὅλος ὁ λουφὸς καὶ κάθε χαρτζηλίκι,
χαλάλι καὶ τὰ γῆπεδα τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκη.

Ξέρουν κ' αὐτὰ πῶς ὁ παρὰς γεννᾷ φιλοπατρίας
κ' εἶναι τῆς πρώτης κλίσεως κ' εἶναι τῆς πρώτης χρείας.

Ξέρουν πῶς εἶναι ὀμαλὸν καὶ τὸ πληρόνω ρῆμα,
ἀλλὰ πολὺ ἀνόμαλον σὰν δὲν ὑπάρχη χρήμα.

Ξέρουν κ' αὐτὰ σὰν ἐξυπνα καὶ σπουδασμένα ποῦναι
πῶς τὸ Λαθεῖν εἶν' εὐχρηστον, ἀλλ' ἀχρηστον τὸ Δοῦναι.

Ξέρουν οἱ φόροι τί θὰ ποῦν, ἀλλ' ἔμαθαν κ' ὁ θρόνος
πῶς ἐξαιρεῖται πάντοτε τοῦ γενικοῦ κανόνος.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βροντᾶτε, πυροβόλα...
νὰ κ' ἡ Βασίλισσα χρυσὴ καὶ φρέσκα σὰν φραντζόλα.

Χαρά σ' τὴν Βασίλισσα... δουλειὰ τῆς εἶναι μία
ἢ προσευχή, τὸ σῆπτι τῆς καὶ τὰ Νοσοκομεία.

Σκύβει σὲ φαρδομάνικα καὶ σὲ Δεσπότη μίτρα
καὶ σ' τοὺς ἀρρώστους ἔρχεται γλυκεῖα παρηγορήτρα.

Φιλάνθρωπος Βασίλισσα χωρὶς νὰ πέρνη γρόσα
βλέπει τοὺς Ρώσους σὰν Ρωμηῶ καὶ τοὺς Ρωμηοὺς
[σὰν Ρώσους.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, κ' ἀπ' ἔξω κ' ἀπὸ μέσα...
διαβαῖν ἢ Διαδόχισσα, διαβαῖν ἢ Πριγκηπέσσα.

Χριστιανὴ ἔβαπτίσθη κ' εἶδε κ' αὐτὴ τὸ φῶς
κ' ἔχολιπσε γι' αὐτὸ πολὺ ὁ Καίσαρ ἀδελφός.

Διαβαίνει κ' ὁ Χριστόφορος γελώντας ποῦ καὶ ποῦ
σ' τὴν κρινοδάκτυλη γιαγιά, σ' τὸν λυγιστὸ παπποῦ.

Μόνο μιὰ κόρη λατρευτὴ κ' ἀφροπλάσμενὴ λείπει
καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Βασιλῆά τὴν φαρμακεῖν λύπη.

Χρυσὴ ψυχὴ, ποῦ πικροκλαῖν τὰ μάτια σ' ὄνομά σου,
σκόρπα σὲ τούτῃ τὴν γιορτὴ τὸ μοσχοδόλημά σου.

Βλέπω τὰ Βασιλόπουλα ἔμπροστά μου ἕνα κ' ἕνα,
πολύξερα, πολύγλωσσα, καὶ παρασπουδασμένα.

Χωρὶς καμμιὰ παρασκευὴ καὶ συνοδεία δούλου
πηγαίνουν καὶ χειροκροτοῦν τὴν Παρασκευοπούλου.

Ἐχουν κορῶνα καὶ σπαθὶ καὶ μάρμαρα σ' τὴν Κορῶνη
καὶ πότε πᾶν σ' τὴν Βαγγελιὰ καὶ πότε σ' τὴν Βερόνη.

Κ' ἔτσι μεγάλος γίνεται σ' τὸ θέατρο σεφτὲς
γιατὶ πολὺς μὰς ἔπιασε οσληνιαμοῦς γι' αὐταῖς.

Οἱ ἀργυροὶ μὰς ἔβαλαν σὲ δυνατὸ μελεὰ
κ' ἀναφαν τῶρα κ' ἡ ποδιάς τοῦ φλογεροῦ Μελεὰ.

Ἀπὸ προχθὲς τὸν ἐσφιξε τῶν ἀργυρῶν ἡ φοῦρια -
καὶ θεῶ φανάρια ἔστησε σ' τὸ Σύνταγμα καινούρια.

Ἦλθε κ' ὁ Ρώσος Τσάρεβιτς, Διάδοχος τρανός,
κ' ὁ ἀδελφός σου ὁ γλυκύς, τρὲ κόμ' ἰλ φὸ Δανός.

Μὰς ἦλθε κ' ὁ Χριστιανός, ἀνεψιὸς σου νάνος,
ποῦ ἔμπρός του φαίνεται μικρὸς κ' ὁ μέγας Καραπάγος.

Κ' ἐγὼ ποῦ μ' ἄλλους ἔτυχα ἐκεῖ κοντὰ τοῦ νᾶμαι
Χριστιανέ, τοῦ φώναξα, κατέβα γιὰ νὰ φᾶμε.

Σοῦ ἔδωσε κ' ὁ Μοντολὼν μὲ Γαλλικὰ τσακίσματα
γραφὴ μεγάλη τοῦ Καρνὼ γεμάτῃ χαιρετισματα.

Κ' ἕνας Ρουάτας ἔσθασε ἀπὸ τὴν Ἰσπανία
σπανὸς ὀλίγο κ' Ἰσπανός μ' εὐγένεια σπανία.

Κ' ὁ Πάπας σοῦστελε γραφὴ μὲ γράμματ' ἀσιμένια
καὶ τῶρα πᾶ βαστᾶς καὶ σὺ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Κ' ὁ Δεληγιάννης ἔρχεται νὰ σ' εὐρὴ κοῦτσα-κοῦτσα
καὶ νὰ σοῦ πῆ πῶς τοῦδῶσε ἀξίκως τὰ παπποῦτσα.

Και σὺ αὐτὸ τὸ ἄδικο γῆθὸν ἀπὸ τοῦ ξεπληρώσεως
καὶ τοῦ Μυλλόρδου γρήγορὰ τὰ ἴδια θὰ σκαρώσης.

Νὰ ζήσῃ τὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἀνδρόγυνου ζήτησ,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἐλών ἡλίου ἄρμα στήτω.

Τραγοῦδιὰ κάθε σοβάρους καὶ κάθε πηδηκτούλης,
μὲ τοὺς Σάμιους κελαῖδει καὶ ὁ Σάμιος Σοφοφούλης.

Ψηλαῖς κυρίαὶ τῆς τιμῆς φοροῦν τὰ πῆδ καλά των
καὶ ἡ θρήσκα ἡ Βασίλισσα φιλεῖ τὰ κούτελά των.

Ἀπὸ καρδίᾳς ἡ καθεμιά τὴν Ὀλγα σου συγχαίρει
καὶ τῆς χαρίζει κάτι τι καὶ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι.

Ἐρραναν τὸ ἀνδρόγυνο γυναῖκες Μυροφόροι
καὶ μουσικαῖς τὸ ἄλισσαν καὶ τόσοι κανταδόροι.

Ἐρραναν τὸ ἀνδρόγυνο μὲ λούλουδα καὶ μύρα
καὶ ἔλυσσας ἐστῆς-κανονιαῖς καὶ ἡ Μαύρημας ἡ Μοῖρα.

Ὅλα θυσιά ἐγίναν γιὰ τὴν γιορτὴ σου τούτη
καὶ τὰ κουπόνια ἔζωδισαν καὶ τάκαμαν μπαροῦτι.

Παντοῦ πυροτεχνήματα, φωτιαῖς καὶ μπαταριαῖς,
καὶ ἐπήραν πάσι καὶ ἔδωσαν ἡ λαμπαδηφοριαῖς.

Κι' ὄλ' οἱ κεράδες ἐστεῖλαν συχώρια στὸ Παλάτι
γιατί καὶ αὐτοὺς τοὺς πέθανε τὸ γενικὸ κεσάτι.

Καὶ τὸ φεγγάρι ἐβόυσε καὶ ὁ φῶτοδότης ἤλιος
καὶ ἐκόρωσε καὶ ἐφούντωσε κάθε Ρωμηὸς Σγαρίλιος.

Νὰ ζήσῃ τὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἀνδρόγυνου ζήτησ,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἐλών ἡλίου ἄρμα στήτω.

Δὲν τὸλεψα, δὲν τὸλεγα, μηδὲ ποτὲ μου τὸγραφα
ἐπὶ τῆς Βασιλείας σου πῶς θάπαῖσα χρωῖγραφα.

Κανέναν δὲν ἐπρόσμενε καὶ ἐγὼ ἡ μοσχομάγχα
πῶς πεντακόστα θάγανα μὲς στὸ Λονδίνο φράγχα.

Νὰ ὁ Νυμφίος ἐρχεται, καὶ ἐγὼ σκυφτός καὶ μόνος
μοιρολογῶ καὶ στέκομαι ἀπ' ἔξω τοῦ Νυμφώνος.

Ἐχάθησαν τὰ φράγχα μου καὶ τὰ χρωῖγραφα μου
καὶ οὔτε λαμπὰ ἀγόρασα, οὔτ' ἐνδύμα τοῦ γάμου.

Νάναι καλά ὁ Βασιλέας καὶ δὲν μὲ μέλει δράμι,
αὐτὸς καὶ ἐμὲ θὰ λυπηθῇ, αὐτὸς θὰ μὲ συνδράμη.

Αὐτὸς καθὼς τὸ γράψανε καὶ ἐφημερίδες ξέναις
τροφοδοτεῖ τοὺς ποιητὰς καὶ Μούσαις πεινασμέναις.

Ὁ Βασιλέας μὲ χαιρετᾷ ἐστῆς ἀστραπῆς τὸ ἔτι
καὶ ἂν χάνω στὰ χρωῖγραφα μὲ τρέφει τὸ Παλάτι.

Καὶ Βασιλεῖς καὶ Καίσαρες καὶ ὄλ' οἱ ζητιάνοι τώρα
φιλοτιμοῦνται, Βασιλέα, νὰ σὲ φορτώσουν δῶρα.

Δέξου γιὰ δῶρο καὶ ἀπὸ μέ—μὰ δίχως νὰ θυμώσης—
ὅσα ὡς τώρα μούδωσες καὶ αὐτὰ ποῦ θὰ μοῦ δώσης.

Εἰς ἄλλους πλήρωσε μισθὸν νὰ ψάλουν ὀλοένα,
δὲν θέλω νὰ πειράξῃσαι χρηματικῶς γιὰ μένα.

Ἄς πάη τὸ παλγάμπλο, ἄς γάσω καὶ ἄλλα τόσα,
ἐγὼ παραδες δὲν ψιφῶ, ἐγὼ κλωσῶ τὰ γρόσα.

Σὲ στεφάνωνο, Βασιλέα, μὲ στέφανον εὐκλείας,
φέρτε κρασί των Πεταλιῶν, κρασί τῆς Δεκελείας.

Στρῶστε παντοῦ μυρτόκλαδα τὸ ζυθῶς νὰ περάσῃ
καὶ ἀγαπητὸ καὶ γόνιμο ποτὲ νὰ μὴ γεράσῃ.

Ἀπὸ κρασί Βασιλικὸ γεμίστε τὸ ποτήρι
καὶ ἔδῃδα τῆς νοικοκυρᾶς καὶ ἐδᾶν τοῦ νοικοκύρη.

Ἄνδρέα, Γεώργιο, Κουδερντᾶ, Μαρία καὶ Νικόλα,
Κωστῆ, Σοφία, Χριστόφορε, νὰ σᾶς χαροῦμε ὅλα.

Νὰ σᾶς κοιμίζῃ μουσικὴ καὶ τοῦ Ὀρφῶος λύρα
καὶ νάνα σκέπασμα γιὰ σᾶς τοῦ Κόδρου ἡ πορφύρα.

Ἐδῖδα καὶ οἱ θεράποντες τῆς Αὐλικῆς ἀγέλης,
ὑπαπισταῖ, διερμηνεῖς, Βουδούρης, Θῶν καὶ Δέλης.

Ἐδῖδα δούλοι, μάγειροι, κυρίαὶ τῆς τιμῆς,
σταυλίταις, σταῦλοι, δίποδα, τετράποδα, καὶ ἐμεῖς.

Ζήτησ, παιδιά, τῶν ἀργυρῶν τὸ μέγα πανηγύρι,
ποῦ ψάχνουν ἔλοι με κερὶ καὶ ἐβρῦνε τὸν Ἀργύρη.

Ραῖνον μὲ ρόδα καὶ μουσικαῖς τοὺς νυμφικὸς θαλάμους
καὶ εὐχομαι νὰ γιορτάσωμε καὶ τοὺς χρυσοὺς των γά-
[μους.

Μὰ τότε νὰ μὴν ἔχωμε ἀπὸ παρὰ νισάφι
καὶ ἀπὸ τὰ δρακοπόδια μας νὰ τρέχῃ τὸ χρυσάφι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Οἱ ράπτα: Αἰθιονίπουλοι — μεγάλῃ τῆνός των —
εἰς τοῦ Σταυδοῦ τὴν δὲν μεταμόσαν ἐσχάτως,
καὶ ἦλθαν τὰ χημοικτικά εἰς τὸ Κατόστημὰ των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἐπέσασ ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τὴ μετὰ κατόπιστο, εἰ ἡμερηθὴ περίσση,
καὶ εἰ κοροῦσμα τοῦ σωμαῦ... . Ψυχὴ μου στὰ Πατήσια I...
Κάθε θραβᾶς ἀπαρῆ, κὰν ἄνθρωπὸν κὰν γυναῖκα...
ὅς εἶπα μὲ, ὅς εἶπα ἐδῶ, ὅς εἶπα πᾶνε δὲκα...
πῶς ἐκαὶ μέγα ράβηται καὶ Ἄνατολὴ καὶ Δύσις...
φραγκοκρατῶδες σὴν καὶ αὐτοὺς δὲν ἔχει καμ' ἡ φύσις.

Καὶ πρὸς τιμὴν τῶν ἀργυρῶν καὶ χρίν ἀργυρίου
ἔβγαλε καὶ ἡ Διεδόνεις τῆς προσηλοῦς ΕΥΤΙΑΙ
ἐν ταύχῳ καλλιτεχνικῶν μετὰ περιουρίῳ
καὶ πᾶσις ὄλης σοβαρῆς συνάμα καὶ ἀπεισις.
Ἐἶνα δ' ὡς εἶδος λείωσμα μετὰ πολλῶν εἰκότων
καὶ ἐν τούτοις εὐθηνάτων — λεπτὰ πενήντα μένον.